

вона співає тут усюди,
у ній живуть
усі живі і мертві люди,
їх вічна суть...
Мені ж, мелодіє варшавська,
молю, заграй
країну рідну і нещасну,
далекий край,
в яким розстріляні будинки
воскреснуть знов...
Заграй, варшавська катеринко,
мою любов...

* * *

Хтось вирішив, що нас не має бути,
усіх нас, українців, на землі,
якісь ми не такі, як треба, люди,
нас всіх потрібно стерти взагалі,
убити всіх – дітей, жінок, стареньких,
закатувати, знищити усіх,
забрати в нас життя, забрати Неньку,
весну забрати, дім, життя і сміх,
бо ми – потвори, варвари захланні,
бо ми – створіння пекла, і тому
усіх потрібно знищити негайно,
відправити із муками в пійтьму.
Хтось вирішив, що ми життя не варті,
тому, що ми не певні, не такі,
що варті всі засудження та страти
за невідомі нам якісь гріхи...
Хтось видумав з нас ворога, а інші
зраділи, що нарешті ворог є...
Цвіте весна, і нас іде все більше,
іде, іде, і ліку не стає...
Щодня, щомиті... Скільки ще стражданья?
І мученикам ще скільком піти

потрібно, щоби зглянулись над нами
боги небесні, янголи святі?
А демони – всі тут... Помилуй, Боже,
спаси і порятуй нас від біди,
якщо не Ти – ніхто не допоможе,
помилуй, відведи і захисти...
Весна в красі... А люди йдуть зі світу...
Хтось забажав, щоб наш пропав і слід...
А світ мовчить. Не бачить світ убитих.
Чи бачить, та вмиває руки світ?..

В ПРИЦІЛІ

Кохаємося в прицілі,
цілуємося в прицілі –
для цвілі ми тільки цілі –
у кого поцілить смерть?
Учора когось убили,
сьогодні когось убили,
наступним кого поцілять?
Хто знає про це тепер?
Для когось лише мішені,
живемо, як навіжені,
за обрієм пси скажені
чекають на слухну мить...
Мішені чомусь сміливі,
радіють теплу і зливі,
хоч справа чи, може, зліва
вже куля у них летить.
Країна живе в прицілі,
яскрава і чорно-біла,
і темні наводять сили
на неї приціл з пільми –
в прицілі шалено б'ється
гаряче і ніжне серце,
і поки не видно герцю
кінця, у прицілі – ми.